

tage det Spørgsmaal op at lade Kasserne yde et Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, et Spørgsmaal, som var fremme, da vi sidst drøftede Sagen her i Tinget, og som ingenlunde blev afvist af Arbejdernes Repræsentanter.

Jeg har her nævnt en hel Række Omraader, hvor der kunde have været taget eller kunde være Tale om at tage en Forhandling op med det Formaal for Øje, hvis man anser det for rigtigt og nødvendigt, at tilpasse den bestaaende Lovgivning efter de særlige Krisetider, hvori vi nu lever. Loven tog ganske vist, da den i sin Tid blev vedtaget, direkte Sigte herpaa, men den har maaske lige saa lidt som saa mangen anden Lovgivning vist sig i et og alt at være saa vel tilpasset efter de foreliggende Forhold som ønskeligt. Jeg siger, at man kunde have taget eller kan tage det op til Forhandling, og jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister, om den Forhandling, der skal føres her i Tinget om Lovforslaget, er at betragte som en Skinforhandling, en Ekspeditionsbehandling af et Led i en Samling Lovforslag, hvorom Regeringen er blevet enig med det konservative Folkeparti, og som uden synderlige Ændringer skal gennemføres, som det foreligger her, eller om Ministeren ved denne Lejlighed staar paa det samme Standpunkt, som han stod paa tidligere ved denne Sags Behandling her i Tinget, at han er villig til at gaa til en Realitetsforhandling, der maaske kunde føre til, at det blev dette høje Ting, der kom til at forme og præge Loven, som Tilfældet tidligere har været. I saa Fald vilde jeg være særdeles villig til at gaa til en Forhandling, og jeg har her antydnet Punkter, som jeg kunde tænke mig, man kunde tage til Udgangspunkt for en Drøftelse af Lovens Ændring.

Jeg tror, dette ogsaa vilde være heldigt i Betragtning af Partiet Venstres og den højtærede Ministers Stilling til Sagen før i Tiden. Ministeren søgte i Gaar at paavise Sammenhængen mellem den Stilling, Regeringen tager til Lovforslaget nu, og den Stilling, man tog til de tilsvarende Lovforslag i 1921 og 1924, da den afgørende Behandling fandt Sted her i Tinget, men jeg tror, man kan sige uden at gaa den højtærede Minister for nær, at det lykkedes ikke at paavise Sammenhængen. Der er nemlig ingen Sammenhæng; man har fjernet sig fra den hidtil fulgte Linie, idet Ministeren nu kommer og siger til Tinget: Under mit og mit Partis Førerskab vedtog vi her i Tinget for nogle Aar siden en Ordning, der særlig tog Sigte paa Kriseforhold, en Ord-

ning, som man stræbte efter at faa Tilslutning til fra alle Partier, særlig fra Arbejdernes Repræsentanter, og som det lykkedes at gennemføre paa dette Grundlag; denne Ordning ønsker jeg nu at kuldkaoste, jeg erkender, at det, jeg gennemførte den Gang, ikke har været holdbart, ikke har ført til det Resultat, jeg ønskede; jeg tog fejl den Gang, og nu ønsker jeg at gøre noget andet og bedre. Dette er det rigtige Forhold, nogen Sammenhæng mellem den Gang og nu er der ikke. Nu skal jeg villigt indrømme, at Sociallovgivning stadig bør være Genstand for Ændringer, fordi det praktiske Liv stadig ændrer sig, og fordi Menneskene indstiller sig paa forskellig Maade og stadig paa en ny Maade overfor en saadan Lovgivning; man kan derfor aldrig naa til en endelig Ordning og Løsning af saadanne Spørgsmaal, de maa stadig fra Administrationens og Lovgivningsmagtens Side følges med Opmærksomhed og maa være Genstand for Forandringer, efterhaanden som Tiden gaar. Men saa voldsomme Ændringer og Omkalfatringer, som her er Tale om, synes jeg ikke, der er Anledning til at foretage i dette Øjeblik; og at betegne baade det, der skete i 1924, og det, der sker nu, som Fremskridt, lader sig ikke gøre, i hvert Fald vender „frem“ saa til mere end een Side, i Stedet for at det skulde ligge paa samme Linie.

Jeg tror altsaa, det vilde have kunnet lade sig gøre indenfor den bestaaende Lovgivnings Rammer og med Bevarelse af den bestaaende Fond, Bidragene til den, Bestemmelsen om den ekstraordinære Arbejdsløshed og den fortsatte Hjælp at finde en fuldt tilfredsstillende Ordning. Arbejdsløshedsfonden vedbliver stadig at bestaa efter Lovforslaget, men der foreslaas en Ændring i Bidragsreglerne, idet der for Personer, herunder Landvæsenselever, som har Kost og Logi hos Husbonden og af ham paa den af Direktoratet foreskrevne Maade godtgøres at være antaget for mindst et halvt Aar, remtidig ikke skal betales Bidrag til Fonden. Jeg ser, at der igen i det andet høje Ting har været en Drøftelse af Spørgsmaalet om at fritage tre Arbejdere i hver Bedrift, og at den højtærede Minister atter har modsat sig dette Forslag. Hvis Aarsagen hertil er, at den, der oprindelig har fundet paa det, ikke er den højtærede Minister selv, men det radikale Venstres Ordfører i Folketinget, maa jeg meget beklage, at det ikke er Ministeren, der har fundet paa det, thi Forslaget er godt og praktisk og bør absolut gennemføres. Naar man nu oven i Købet sætter den Bestemmelse ind i Loven, at enhver Medarbejder indenfor Landbruget,